

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาความสามารถในการอ่านโดยใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยสำหรับ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
ผู้วิจัย	นิตาริน จุลวรรณ
คณะ	ครุศาสตร์
ปี	2557

บทคัดย่อ

การพัฒนาความสามารถในการอ่านโดยใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลามีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และเพื่อศึกษาความ คิดเห็นของนักศึกษา ต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ผลการวิจัย พบว่า การเก็บข้อมูลเพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย โดยการใช้สูตร t-test นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังใช้ชุดฝึกฯ ได้ดีกว่าก่อนใช้ชุดฝึกฯ การเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50 พบว่า ผลการทดสอบอ่านออกเสียงหลังใช้ชุดฝึกฯ ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 75.70 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์กับคะแนนสอบหลังใช้ชุดฝึกฯ พบว่า คะแนนสอบหลังใช้ชุดฝึกฯ ของนักศึกษาสูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 50 และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยในแต่ละระดับแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

Research Title	The Development of Reading Ability Using Thai Pronunciation Training for Thai Language Students, Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University
Research	Nidarin Junlawan
Faculty	faculty of Education
Year	2016

Abstracts

The Development of Reading Ability Using Thai Pronunciation Training for Thai Language Students, Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University, Thailand. Thai Language Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University To compare the achievement of phonetic reading in Thai for students. Thai language Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University, with a score of 50%, to study the students' satisfaction with the vocal pronunciation series in Thai language of Thai students in Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University. And to study the opinions of the students on Thai-language voice-pronunciation exercises of Thai students in Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University.

The results of this research were as follows: By using the t-test formula, students have the ability to read Thai words better after using the training set. Comparison of Achievement in Thai Pronunciation for Students Thai language Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University, with a score of 50%, found that the test scores were read aloud after using the training set of Thai students in Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University. The mean score was 75.70. When comparing the criteria with the test scores after using the training set, it was found that the test scores after the training of the students were higher than the score of 50% and the students were satisfied with the practice of reading the words in the language. Thailand at each level is significantly different.

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ภาษาที่ใช้เพื่อสื่อสารมีคุณสมบัติเฉพาะอย่างหนึ่งที่เรียกว่า “อัตลักษณ์” ได้แก่ ลักษณะเฉพาะของตนเอง ซึ่งลักษณะเฉพาะของภาษาดังกล่าวนี้นำให้มนุษย์มีภาษาพูดและภาษาเขียนที่ใช้เพื่อติดต่อสื่อสารแตกต่างกันออกไป ภาษาและการสื่อสารจึงเกิดขึ้นและอยู่คู่กับสังคมมนุษย์ตลอดมา การศึกษาภาษาเพื่อให้ทราบถึงความหมาย ความสำคัญ คุณค่า และวิวัฒนาการของภาษากับการสื่อสารจึงมีความจำเป็นสำหรับผู้เรียนทุกคนเพราะเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาองค์ความรู้ให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น ช่วยให้การใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร เช่นเดียวกับภาษาไทย (สมชัย ศรีนอก, 2551 : 2)

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันอีกทั้งภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ความคิดวิเคราะห์วิจารณ์และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจนอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี โลกทัศน์และสุนทรียภาพโดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่าภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้

ภาษาไทยเป็นวิชาที่มีความสำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ดังนั้นการเรียนรู้ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนให้ถูกต้องตามหลักวิชาภาษานั้นจึงนับว่าเป็น “หัวใจ” ของภาษาไทยซึ่งมีความสำคัญมากที่จะช่วยทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ การอ่านถือเป็นทักษะในการรับสารที่สำคัญอีกประการหนึ่งเพราะการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการสังเคราะห์ข้อมูล เป็นทางที่ง่ายที่สุดในการแสวงหาความรู้ ช่วยให้ทันต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่างๆ ของสังคมและโลก (จรรยาศักดิ์ บุญญาพิทักษ์, 2553 : 99)

การอ่านเป็นทักษะอย่างหนึ่งในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ เป็นพฤติกรรมทางการใช้ภาษาที่มีลักษณะเฉพาะตัวเป็นพิเศษไม่เหมือนกับการพูด การฟัง การเขียน เพราะการอ่านหมายถึงการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ ความคิด แล้วนำความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ การอ่านมีหลายชนิดด้วยกัน เช่น อ่านได้กับอ่านเป็น อ่านเล่นกับอ่านจริง ซึ่งพื้นฐานของการอ่านคือต้องอ่านได้ กล่าวคืออ่านถูกต้องตามอักขรวิธี หลักการประสมอักษรหรือเรียกว่า การอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง (โกชัย สาริกบุตร, 2519 : 19-20)

การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำ และเครื่องหมายต่างๆที่เขียนไว้ให้ออกมาถูกต้อง ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้ฟัง ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญ การอ่านออกเสียงอาศัยการทำงานที่สัมพันธ์กันระหว่างสายตา สมอง และอวัยวะในการอ่านออกเสียง โดย กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านในภาษาไทยเป็นอย่างมาก จึงกำหนดสาระการอ่านเป็นสาระที่ 1 และเป็นมาตรฐานที่ 1 ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ว่า “ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน” (กรมวิชาการ, 2551: 2)

อย่างไรก็ตาม การอ่านถือว่ามีมีความสำคัญมาก ไม่เพียงเฉพาะมีความสำคัญต่อการศึกษาในระดับขั้นพื้นฐานเท่านั้น แต่การอ่านยังมีความสำคัญต่อการศึกษาในระดับขั้นพื้นฐานเท่านั้น แต่การอ่านยังมีความสำคัญต่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษาด้วย กล่าวคือ การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานั้น ผู้เรียนจะต้องพัฒนาการเรียนรู้ไปสู่ระดับที่สูงขึ้น มีการฝึกคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์มากขึ้น ดังนั้นการฝึกฝนให้รู้จักการอ่านอย่างถูกต้อง จึงมีความสำคัญทำให้ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาได้พัฒนาประสิทธิภาพของการอ่านยิ่งขึ้น

นอกจากนี้การอ่านยังถือเป็นพื้นฐานสำคัญในการประกอบอาชีพต่างๆอีกด้วย โดยเฉพาะอาชีพครูที่ต้องฝึกฝนทักษะทางการอ่านเพื่อเป็นการสั่งสมความรู้ และประสบการณ์ตลอดจนถ่ายทอดความรู้ที่ได้จากการอ่านไปสู่นักเรียน หากครูขาดทักษะทางการอ่านที่ดีพอโดยเฉพาะทักษะพื้นฐานของการอ่าน นั่นคือ การอ่านออกเสียง ก็จะส่งผลให้การถ่ายทอดสารต่างๆไปสู่นักเรียนเกิดความผิดพลาดได้เช่นกัน เนื่องจากธรรมชาตินักเรียนส่วนใหญ่จะมีความเคารพและเชื่อฟังครูของตนเพราะคิดว่าสิ่งที่ครูสอนหรือถ่ายทอดออกมานั้นเป็นสิ่งที่ถูกเสมอ เมื่อนักเรียนส่วนใหญ่มีความเชื่อดังกล่าวหากครูถ่ายทอดสารใดออกมานักเรียนก็จะเกิดความคล้อยตามจนอาจถึงขั้นนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันของตนเองได้

ในการนี้ทางสาขาวิชาภาษาไทย โปเกรมวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งเป็นสาขาวิชาที่มุ่งเน้นผลิตครูที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยจึงได้กำหนดจัดโครงการ “พัฒนาทักษะวิชาการและทักษะชีวิตให้แก่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์” แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 สาขาวิชาภาษาไทย (กิจกรรมที่ 1-5) ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2555 – เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2556 ซึ่งผู้วิจัยได้ร่วมเก็บข้อมูลเบื้องต้นในครั้งนี้นพบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย โปเกรมหลักสูตรการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ชั้นปีที่ 2-4 มีปัญหาการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับพบว่ามีปัญหามากที่สุดหากปัญหาดังกล่าวถูกละเลยก็ย่อมส่งผลกระทบต่อภาษาไทยในอนาคต

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจการจัดทำชุดแบบฝึกเพื่อพัฒนาการออกเสียงคำในภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงของนักศึกษาให้มีความถูกต้องและชัดเจนเหมาะแก่การถ่ายทอดสู่นักเรียนนักศึกษาต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อ ประเมินประสิทธิภาพ ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50
3. เพื่อศึกษา ฟังพอใจ ต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะ ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ขอบเขตของการวิจัย

เก็บข้อมูลการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยจากนักศึกษาสาขาภาษาไทย โปรแกรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ชั้นปีที่ 2-4 ปีการศึกษา 2556 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงคำในภาษาไทย จำนวน 20 คน ซึ่งเลือกแบบเจาะจง เนื่องจากคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่มีคะแนนทดสอบการอ่านออกเสียงคำต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนทั้งหมด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย หมายถึง สื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยโดยเน้นเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ของนักศึกษาสาขาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึก 3 ชุด คือ
 - 1.1 ชุดที่ 1 การผัน “อักษรกลางประสมสระเสียงสั้น-ยาว”
 - 1.2 ชุดที่ 2 การผัน “อักษรสูงประสมสระเสียงสั้น-ยาว”
 - 1.3 ชุดที่ 3 การผัน “อักษรต่ำประสมสระเสียงสั้น-ยาว”
2. ประสิทธิภาพชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย หมายถึง ผลการทดสอบคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึก
3. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาสาขาภาษาไทย โปรแกรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ชั้นปีที่ 2-4 ปีการศึกษา 2556
4. แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย หมายถึง แบบอ่านร้อยกรองที่ใช้สำหรับทดสอบการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์

สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังการใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยดีกว่าก่อนใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ได้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษาที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงที่มีประสิทธิภาพ
2. นักศึกษาได้แนวทางในการพัฒนาวิธีสอนและเทคนิคการสอนเพื่อนำไปใช้ได้จริงกับนักเรียนที่ออกเสียงไม่ชัดเจนเป็นบางคำให้สามารถพูดได้ชัดเจนและอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกอ่านออกเสียง
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านสะกดคำ
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารเกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกอ่านออกเสียง

1. ความหมายของชุดฝึกอ่าน

เกษรา ภัทรเดชไพศาล (2541 : 36-37) กล่าวถึง หลักการสร้างแบบฝึก ดังนี้

1. สร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับนักเรียน
2. เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากการฝึกการออกเสียงแบบพยางค์ คำ วลี ประโยค และคำประพันธ์
3. แบบฝึกบางแบบฝึกให้ใช้ภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็กจึงจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในการฝึกและช่วยย่นอายุให้ติดตามชมตอนต่อไป ตามหลักการจูงใจ
4. แบบฝึกที่สร้างขึ้นเป็นแบบฝึกแบบสั้นๆ ง่ายๆ ใช้เวลาฝึกเป็นเวลา 30-40 นาที

ชนิษฐา แสงภักดี (2540) กล่าวไว้ว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์หรือสื่อการสอนที่สร้างขึ้น เพื่อฝึกฝน หรือเสริมสร้างและพัฒนาทักษะต่างๆให้แก่ผู้เรียนจนมีประสบการณ์ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

นวนลนุช สีทองดี (2541) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนที่ใช้ฝึกทักษะเพื่อสร้างความคิดรวบยอดให้แก่ผู้เรียน เพื่อจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็วแต่ต้องได้รับการฝึกหลายๆครั้งหลายรูปแบบ เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกแล้วอย่างน้อยก็จะพัฒนาตนเองได้แน่นอน

2. คุณค่าหรือประโยชน์ของชุดฝึกอ่าน

ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2538) กล่าวถึง ประโยชน์ของแบบฝึก ดังนี้

- 2.1 เป็นอุปกรณ์ช่วยลดภาระของครู
- 2.2 ช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะทางภาษาได้ดีขึ้น

- 2.3 ช่วยเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในจิตใจ
- 2.4 ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน
- 2.5 เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียน หลังจากเรียนบทเรียนแล้ว
- 2.6 ช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง
- 2.7 ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่างๆของนักเรียนได้ชัดเจน
- 2.8 ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในเวลาเรียน
- 2.9 ช่วยให้นักเรียนมองเห็นความก้าวหน้าของตนเอง
- 2.10 ช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการสะกตคำ

3. หลักการสร้างชุดฝึกอ่าน

วรรณ แก้วแพรง (2526) กล่าวถึง หลักในการสร้างแบบฝึกว่า

1. มีความมุ่งหมายในการจัดแน่นอน
2. ต้องจัดจากง่ายไปหายากและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. ต้องจัดหลังจากสอนบทเรียนหรือเนื้อหาอื่นๆแล้ว
4. ต้องจัดทำแบบฝึกไว้ล่วงหน้าโดยทำไว้เป็นรายเนื้อหาหรือทำเป็นบทๆตามบทเรียน

พร้อมทำเฉลยไว้ด้วย

ฮาริส (Haress อ้างถึงใน อังศุมาลิน เพิ่มผล, 2542 : 14) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกว่าแบบฝึกจะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียน และควรสร้างโดยอาศัยหลักจิตวิทยาในการแก้ปัญหาและการตอบสนองไว้ดังนี้

1. สร้างแบบฝึกหลายๆ ชนิด เพื่อเราให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ
2. แบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นจะต้องให้ผู้เรียนสามารถพิจารณาได้ว่าต้องการให้ผู้เรียนทำอะไร
3. ให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากการเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงตามเป้าหมาย
4. ให้ผู้เรียนตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงความสามารถและความเข้าใจในการฝึก

5. กำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนตอบแบบฝึกแต่ละชนิด แต่ละรูปแบบด้วยวิธีการตอบอย่างไร

ถวัลย์ มาศจรัส (2546) ได้กล่าวถึงการสร้างและจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ
2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียด เพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
3. ออกแบบการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์

4. สร้างแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ และส่วนประกอบอื่นๆ เช่น แบบทดสอบก่อนฝึก บัตรคำสั่ง ขั้นตอนกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ แบบทดสอบหลังเรียน

5. นำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ปรับปรุง พัฒนาให้สมบูรณ์จากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่าหลักในการสร้างแบบฝึกควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึก มีความเหมาะสมต่อพัฒนาการของผู้เรียน สนองความสนใจและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดทำให้จบเป็นเรื่องราว การประเมินผลแจ้งผลความก้าวหน้าในการฝึกให้ผู้เรียนทราบทันทีทุกครั้ง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทย

อัมพร อังศรีพวง (อ้างในวิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2549 : 94-95) ได้ให้แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยไว้ดังนี้

1. ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้ถูกต้อง คล่องแคล่ว โดยการฝึกทักษะแต่ละอย่างให้แม่นยำแล้วจึงฝึกทักษะทั้ง 5 ให้สัมพันธ์กันและส่งเสริมการคิด ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์

2. ฝึกทักษะทางภาษาซ้ำๆ และบ่อยๆ จนเกิดความชำนาญ และหมั่นฝึกฝนทบทวนอยู่เสมอ ครูผู้สอนต้องส่งเสริมให้นักเรียนฝึกทักษะเป็นรายบุคคลอย่างทั่วถึง

3. ฝึกให้ผู้เรียนรู้หลักเกณฑ์ทางภาษาควบคู่ไปกับการใช้ภาษาและรู้จักวัฒนธรรมทางภาษา

4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนนำความรู้ และทักษะที่ได้จากการเรียนภาษาไทยไปใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวัน และใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนกลุ่มประสบการณ์อื่นๆ

5. ปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย โดยสอนให้เห็นคุณค่าและตระหนักในสำคัญของภาษาไทย ทั้งในส่วนที่จำเป็นต้องใช้เพื่อการสื่อสาร และในด้านอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ

6. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจความงามของภาษาเพื่อให้เกิดความจรรโลงใจ โดยใช้ธรรมชาติ บทร้อยแก้ว และร้อยกรองที่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นมาเป็นสื่อการเรียนการสอน

7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่าน ใฝ่หาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต

8. สอดแทรกคุณธรรมต่างๆ เช่น ความมีระเบียบวินัย ความขยัน ความอดทน ความรับผิดชอบ

9. ฝึกให้ผู้เรียนเป็นคนช่างสังเกต จดจำ และจดบันทึกสิ่งต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ทางภาษา ได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน และเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

10. นำภาษาที่ใช้ในสังคมแวดล้อมมาเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนเพื่อให้สัมพันธ์กับการเรียนและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน
 11. ให้แบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน โดยเฉพาะเรื่องการใช้ภาษาและการสื่อสารของครูผู้สอน
 12. วัดและประเมินผล โดยคำนึงถึงวัย ระดับชั้นและพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน
 13. ส่งเสริมให้นักเรียนประเมินผลการเรียนรู้ภาษาของตน เพื่อให้นักเรียนพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นตามลำดับ
 14. ศึกษา ติดตามและแก้ไขข้อบกพร่องทางภาษาของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง
 15. จัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาไทยด้วยความสนุกสนาน น่าสนใจ โดยใช้โปรแกรม เพลง รูปแบบการสอนอื่นๆ และสื่อการสอนที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนเกิดความรักในการเรียนภาษาไทย
 16. จัดทำหนังสือที่เหมาะสมให้ผู้เรียนอ่านมากๆ หรือส่งเสริมการอ่านหนังสือในห้องสมุด เพื่อให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้น
- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 53) ได้สรุปความสำคัญของแบบฝึกทักษะว่าแบบฝึกทักษะมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อย ในการที่จะช่วยส่งเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้นทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ โดยได้สรุปลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยา การเรียนรู้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ความครอบคลุม ความสอดคล้องกับเนื้อหา รูปแบบน่าสนใจ และคำสั่งชัดเจน และได้สรุปลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้
1. ใช้หลักจิตวิทยา
 2. สำนวนภาษาไทย
 3. ให้ความหมายต่อชีวิต
 4. คิดได้เร็วและสนุก
 5. ปลุกความน่าสนใจ
 6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
 7. อาจศึกษาได้ด้วยตนเอง
- และได้แนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึกให้ยึดลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้
1. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำคำสั่งหรือตัวอย่างวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช้ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้ถ้าต้องการ

2. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึกลงทุนน้อยใช้ได้นานๆ และทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัดควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. แบบฝึกหัดที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไปแต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่เบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดให้โดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความหรือรูปภาพในแบบฝึกหัด ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจของนักเรียนเพื่อว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจะได้ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ
6. แบบฝึกหัดที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ศึกษาด้วยตนเองให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อยๆ หรือที่ตนเองเคยใช้จะทำให้ นักเรียนสนใจเรื่องนั้นๆ มากยิ่งขึ้นและจะรู้จักความรู้ในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป
7. แบบฝึกหัดที่ดีควรจะสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันหลายๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ ฯลฯ ฉะนั้นการทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่อง ควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับ ตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่าทั้งเด็กเก่ง กลาง และอ่อนจะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กทุกคนประสบความสำเร็จ ในการทำแบบฝึกหัด
8. แบบฝึกหัดที่ดีควรสามารถเร้าความสนใจของนักเรียนได้ตั้งแต่หน้าปกไปจนถึงหน้าสุดท้าย
9. แบบฝึกหัดที่ดีควรได้รับการปรับปรุงไปคู่กับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอและควรใช้ได้ทั้งในและนอกบทเรียน
10. แบบฝึกหัดที่ดีควรเป็นแบบที่สามารถประเมิน และจำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

ไพฑูริย์ มุลติ (2546 : 48) ได้สรุปความหมายของแบบฝึกหัดทักษะ คือชุดฝึกการเรียนรู้ที่ครูสร้างขึ้นให้นักเรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนรู้มาแล้วเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และช่วยเพิ่มทักษะความชำนาญและฝึกกระบวนการคิดให้มากขึ้น ทั้งยังมีประโยชน์ในการลดภาระการสอนให้กับครู อีกทั้งพัฒนาความสามารถของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นความก้าวหน้าจากผลการเรียนรู้ของตนเองได้

แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะให้แก่ผู้เรียน การสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องศึกษาองค์ประกอบและลักษณะของแบบฝึก เพื่อใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

ฐานิยา อมรพลัง (2548 : 78) ได้เสนอลักษณะที่ดีของแบบฝึก คือ แบบฝึกที่เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีรูปภาพประกอบ มีรูปแบบน่าสนใจ หลากหลายรูปแบบ โดยอาศัยหลักจิตวิทยาในการจัดกิจกรรมหรือจัดแบบฝึกให้สนุก ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัย และ ระดับชั้นของนักเรียน มีคำสั่ง คำชี้แจงสั้นชัดเจน เข้าใจง่าย มีตัวอย่างประกอบ มีการจัดกิจกรรม การฝึกที่เร้าความสนใจ และแบบฝึกนั้นควรทันสมัยอยู่เสมอ

วรรณภา ไชยวรรณ (2549 : 41) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกช่วยในการฝึกหรือเสริมทักษะทางภาษา การใช้ภาษาของนักเรียนสามารถนำมาฝึกซ้ำทบทวนบทเรียน และผู้เรียนสามารถนำไปทบทวนด้วยตนเอง จดจำเนื้อหาได้คงทน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย แบบฝึกถือเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งซึ่งสามารถทดสอบความรู้ วัดผลการเรียนหรือประเมินผลการเรียนก่อนและหลังเรียนได้เป็นอย่างดี ทำให้ครูทราบปัญหาข้อบกพร่องของผู้เรียนเฉพาะจุดได้ นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่ายและลดภาระได้มาก

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านสะกดคำ

1. ความหมายของการอ่าน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549 : 95-96) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายส่วน กล่าวคือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของกระบวนการ หมายถึง ลำดับขั้นที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความและเรื่องราวข่าวสารที่ผู้อ่านสามารถบอกความหมายได้ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาพัฒนาการ หมายถึง การสอนอ่านจะต้องเข้าใจหลักจิตวิทยาพัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละวัย จัดสื่อการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของเด็ก ส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ หมายถึง การสอนอ่านจะต้องเข้าใจเสียงฐานที่เกิดเสียงของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เข้าใจหลักภาษาและการใช้ภาษา เพื่อนำหลักการเหล่านั้นมาสอนอ่านและเข้าใจความหมายได้ถูกต้อง ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาทางการศึกษา หมายถึง การนำหลักจิตวิทยา มาใช้ทางการศึกษา เช่น ความพร้อมของการอ่าน ความสนใจ แรงจูงใจ การเสริมแรง และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาการจัดกิจกรรมการอ่าน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาการศึกษา หมายถึง การรู้จักเลือกวิธีสอนอ่านที่เหมาะสมกับวัย และระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียน ทั้งนี้ให้เป็นไปตามขั้นพัฒนาการ เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาด้านการจำและการลืม หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถจำเรื่องและเก็บไว้ในสมอง ถ้ามีโอกาสเล่าให้ผู้อื่นฟังก็สามารถเล่าได้ถูกต้อง แต่การที่ผู้อ่านจะจำข้อความที่อ่านได้ก็จะต้องเข้าใจความหมายของคำ รู้หน้าที่ของ

คำ อีกรั้งสามารถแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ออกจากกันได้ อีกประการหนึ่งการที่ผู้อ่านจะจำเรื่องได้มากหรือน้อยนั้นยังขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่านที่มีต่อเรื่องนั้นอีกด้วย

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ อื่นๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำ ที่ใช้สื่อความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้นๆ ไปใช้ประโยชน์ได้

วรรณี โสมประยูร (2544 : 121-123) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการอ่านหนังสือ มีผลต่อผู้อ่าน 2 ประการ คือ ประการแรก อ่านแล้วได้ “อรรถ” ประการที่สอง อ่านแล้วได้ “รส” ถ้าผู้อ่านสำนึกอยู่ตลอดเวลาถึงผลสำคัญของสองประการนี้ ย่อมจะได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ จากหนังสือตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนเสมอ การอ่านมีความสำคัญต่อทุกคนทุกเพศทุกวัยและทุกสาขาอาชีพ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ
2. ชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสาร เพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด การเขียน ทั้งในด้านการกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพ การงานต่างๆ ในสังคม
3. การอ่านสามารถช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์ จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้ในที่สุด
4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้ความมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้ประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง ฯลฯ
5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การบรรยายหรืออภิปราย ปัญหาต่างๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตัวเอง
6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7 . การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น อ่านศิลาจารึก ประวัติศาสตร์เอกสารสำคัญ
วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้อนุชนรุ่นหลังรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้และสามารถพัฒนาให้
เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549 : 97-99) ได้อธิบายความหมายของการแจกลูก สะกดคำมี
ความหมาย 2 นัย คือ

1. การแจกลูกสะกดคำ หมายถึง การแจกลูกในมาตราตัวสะกดแม่ ก กา กง กน กม
เกย เกอว กก กต และกบ การแจกลูกจะเริ่มต้นการสอนให้จำ และออกเสียงพยัญชนะและสระให้ได้ก่อน
จากนั้นจะเริ่มแจกลูกในมาตราแม่ ก กา จะใช้การสะกดคำไปที่ละคำไล่ไปตามลำดับของสระ แล้วจึงอ่านโดย
ไม่สะกดคำ จึงเรียกว่าแจกลูกสะกดคำ แล้วอ่านคำในมาตราตัวสะกดทุกมาตราจนคล่อง จากนั้นจะอ่านเป็น
เรื่องเพื่อประยุกต์หลักการอ่านนำไปสู่การอ่านคำที่เป็นเรื่องอย่างหลากหลาย

2. การแจกลูกสะกดคำในนัยสอง หมายถึง การเทียบเสียง เป็นการแจกลูกวิธีหนึ่ง
เมื่อนักเรียนอ่านคำได้แล้ว ให้นำรูปคำมาแจกลูกโดยการเปลี่ยนพยัญชนะต้นหรือพยัญชนะท้าย เช่น บ้าน สูตร
ของคำ คือ ให้เปลี่ยนพยัญชนะต้น เช่น ก้าน ป้าน รั้น ล้วน ค้าน เป็นต้น หลักการเทียบเสียง มีดังนี้

2.1 อ่านสระเสียงยาวก่อนสระเสียงสั้น

2.

2 นำคำที่มีความหมายมาสอนก่อน

2.3 เปลี่ยนพยัญชนะที่เป็นพยัญชนะต้นและพยัญชนะเสียงท้าย

2.4 นำคำที่อ่านมาจัดทำแผนภูมิการอ่าน เช่น

กา มา พา ลา ยา คำ ม้า ช้า

ล้า น้ำ บ่าน ก้าน ป้าน รั้น ค้าน

วิธีอ่านจะไม่สะกดคำให้อ่านเป็นคำตามสูตรของคำ เช่น อ่าน กา
สูตรของคำ คือ -า นำพยัญชนะมาเติมและอ่านเป็นคำ เช่น ยา ทา หา นา ตา อา

สรุป การแจกลูก ในรูปแบบเช่นนี้ สามารถที่จะแจกต่อไปได้อีก เช่น แจกสระ -
แ- โ- ใ- ไ- -า ฯลฯ และนำมาแต่งประโยคโดยการบูรณาการกับคำที่ประสมกับสระอื่น ซึ่งจะช่วยให้
นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถนำไปแต่งประโยคที่ยากและซับซ้อนขึ้นได้ เพราะเป็นการเรียนจากเรื่องที่
ง่ายไปสู่เรื่องที่ยาก และยังได้ให้ความหมายของการสะกดคำ ดังนี้

การสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และ
ตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดคำจะต้องให้นักเรียนสังเกต
รูปคำพร้อมกับการอ่าน การสอนอ่านสะกดคำพร้อมกับการเขียน ครูต้องให้อ่านสะกดคำแล้วเขียนคำไปพร้อม

กัน การสอนสะกดคำโดยการนำคำที่มีความหมายมาสอนก่อน เมื่อสะกดคำจนจำได้แล้วจึงแจกคำ เพราะการสะกดคำจะเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่โดยเริ่มจากคำง่ายๆ แล้วบอกทิศทางการออกเสียงแล้วแจกคำโดยเปลี่ยนพยัญชนะต้น

กรมวิชาการ (2546 : 133 - 134) ได้อธิบายการอ่านแจกลูกและการสะกดคำ

เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานของการนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด มาประสมเสียงกัน ทำให้ออกเสียงคำต่างๆ ที่มีความหมายในภาษาไทย การแจกลูกและสะกดคำบางครั้งรวมเรียกว่าการแจกลูกสะกดคำจะดำเนินไปด้วยกันอย่างประสมกลมกลืน เพื่อให้นักเรียนได้หลักเกณฑ์ทางภาษาทั้งการอ่านและการเขียนไปพร้อมกัน และยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการแจกลูกสะกดคำ เป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับผู้เริ่มเรียน หากครูไม่ได้สอนการแจกลูกสะกดคำแก่นักเรียนในระยะเริ่มเรียนการอ่าน นักเรียนจะขาดหลักเกณฑ์การประสมคำ ทำให้เมื่ออ่านหนังสือมากขึ้นจะสับสน อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือผิดซึ่งเป็นปัญหามากของเด็กนักเรียนไทยในปัจจุบัน ผลจากการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ย่อมส่งผลกระทบต่อการศึกษาอื่นๆ ด้วยการอ่านเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อทุกคนที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สมควร น้อยเสนา (2549 : 21 - 22) ได้สรุปความสำคัญของการอ่าน ดังนี้ ความสำคัญของการอ่านจะเป็นสิ่งที่ช่วยมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขนั้น มี 4 ประการ คือ

1. ช่วยในการเรียนรู้
2. เสริมสร้างประสบการณ์ใหม่ๆ
3. ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน
4. องค์ประกอบพื้นฐาน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า “อ่าน ก. ว่าตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจความจากตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ คัดนับ (ไทยเดิม)”

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2513) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า “การอ่าน” คือ การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นแต่เพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้น หัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย

การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำ และเครื่องหมายต่างๆที่เขียนไว้ ออกมาให้ถูกต้อง ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้ฟังซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญ ดังที่หน่วยศึกษานิเทศก์กรมการ

ฝึกหัดครู (2513) กล่าวว่า “...การอ่านออกเสียงมีความสำคัญมากเพราะเป็นการสื่อความหมายที่จะทำให้ผู้ฟังได้เข้าใจอย่างชัดเจนครบถ้วน...” การอ่านออกเสียงอาศัยการทำงานที่สัมพันธ์กันระหว่างสายตา สมอง และอวัยวะในการอ่านออกเสียง

ยรรยง มีสติ (2525) ได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านออกเสียงไว้ว่า “การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียง คือ สายตาจะต้องจ้องตัวอักษรและเครื่องหมายที่ต่างๆที่เขียนไว้ สมองจะต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมาอย่างสำเร็จรูป”ในการอ่านออกเสียง ผู้อ่านจะต้องคำนึงว่า กำลังอ่านให้ผู้อื่นฟัง การอ่านของตนสามารถสื่อสารแก่ผู้ฟังได้ตรงตามที่ผู้เขียนข้อความต้องการหรือไม่ การอ่านออกเสียงจึงไม่ใช่การถ่ายทอดถ้อยคำหรือว่าตามตัวหนังสือเท่านั้น แต่ต้องคำนึงถึงสารเต็มทั้งหมด ซึ่งสารเต็มหรือข้อความที่อ่านจะประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ

1. ถ้อยคำ
2. เรื่องราว
3. บรรยากาศ

หลักทั่วไปในการอ่านออกเสียง

ความชัดเจน หมายถึง ออกเสียงได้ชัดถ้อยชัดคำทั้งเสียงสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์และคำควบกล้ำ และอ่านให้ชัดเจนได้ยินทั่วถึง โดยไม่ดังหรือค่อยเกินไป

ความถูกต้อง คือ ผู้อ่านสามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธีของไทยหรือของภาษาอื่นที่ไทยนำมาใช้ รวมทั้งการอ่านถูกต้องตามความนิยมด้วย ซึ่งผู้อ่านจะต้องศึกษาหลักการอ่านที่ถูกต้องอย่างสม่ำเสมอเมื่อสงสัยคำอ่านคำใดก็ให้ยึดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็นหลัก

ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความคล่องแคล่วในการอ่านออกเสียงได้ต่อเนื่อง ไม่ติดขัดหรือเสียจังหวะ ความคล่องแคล่วนี้จะเกิดจากการได้ฝึกฝนบ่อยๆและสม่ำเสมอจนเกิดทักษะในการอ่านก็จะเกิดความคล่องแคล่วในการอ่าน

การเว้นจังหวะวรรคตอน เป็นสิ่งสำคัญในการอ่านออกเสียง เพราะถ้าผู้อ่านเว้นจังหวะหรือวรรคตอนผิดที่ เช่น หยุดเว้นวรรคกลางประโยคหรือกลางข้อความก็จะทำให้ความหมายผิดไป ผู้ฟังเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนผิดไปจากความหมายที่แท้จริงได้ ผู้อ่านจึงควรทำความเข้าใจข้อความให้ดีกว่าก่อนว่าควรเว้นวรรคตอนที่ไหน อย่างไร

การอ่านตามวิธีประสมอักษร การอ่านคำภาษาไทยที่ใช้ตัวพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ประสมกันมีหลักการผันวรรณยุกต์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

อุทัยพรรณ สุดใจ (2545) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาจเป็นไปได้ในเชิงประเมินค่า ว่าความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นเป็นไปได้ในทางบวกหรือลบ สนิท เหลือง บุตรนาค (2529) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็นที่มีผลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งภายหลังจากที่ได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้นมาแล้วในลักษณะทางบวก คือใจ นิยม ชอบ สนับสนุนหรือมีเจตคติที่ดีต่อบุคคลเมื่อได้รับตอบสนองความต้องการในทางเดียวกัน หากไม่ได้รับการตอบสนองตามความต้องการจะเกิดความไม่พอใจเกิดขึ้น

อุทัย หิรัญโต (2523) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนเกิดความสบายใจ เนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการของเขา ทำให้เขาเกิดความความสุข

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

วิชัย เหลืองธรรมาชาติ (2531) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจมีส่วนเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ คือ ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง ซึ่งมนุษย์ไม่ว่าอยู่ที่ใดย่อมมีความต้องการขั้นพื้นฐานไม่ต่างกัน

สมพงศ์ เกษมสิน (2518) บุคคลจะเกิดความพึงพอใจ จะต้องมีการจูงใจ ได้กล่าวถึง การจูงใจว่า การจูงใจเป็นการชักจูงให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม โดยมีมูลเหตุความต้องการ 2 ประการ คือ ความต้องการทางร่างกาย และความต้องการทางจิตใจ

เน่งน้อย พงษ์สามารถ (2519) มีความเห็นว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ท่าทีที่นำไปที่เป็นผลมาจากท่าทีที่มีต่อสิ่งต่างๆ 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยเกี่ยวกับกิจกรรม
2. ปัจจัยที่เกี่ยวกับบุคคล

3. ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม

อุกกฤษฎ์ ทรงชัยสงวน (2543) ได้รวบรวมกลุ่มแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจในรูปแบบของแรงจูงใจไว้ 4 กลุ่ม คือ

1. ทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's Theory motivation) ทฤษฎีนี้เขาได้เสนอความต้องการในด้านต่างๆกันของมนุษย์เรียงลำดับจากความต้องการขั้นพื้นฐาน เพื่อการอยู่รอดไปจนถึงความต้องการทางสังคม และความต้องการยอมรับนับถือจากกลุ่มว่าตนมีคุณค่าและพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น
2. ทฤษฎีการจูงใจ การบำรุงรักษา ของ Herz berg ได้กล่าวถึงปัจจัยการจูงใจซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้ปฏิบัติงานด้านความพึงพอใจ ได้แก่ โอกาส ความสำเร็จ การยอมรับ ความรับผิดชอบ ความเจริญก้าวหน้า และปัจจัยการบำรุงรักษา ซึ่งเป็นตัวขัดขวางความพึงพอใจ

3. ทฤษฎีแรงจูงใจของ McClellandซึ่งแบ่งความต้องการของมนุษย์เป็น 3 ประเภท คือ ความต้องการความสำเร็จ ความต้องการมีอำนาจ และความต้องการความสัมพันธ์ โดยความต้องการความสำเร็จหรือเรียกว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น ถ้าบุคคลใดมีสูงจะมีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดี

4. ทฤษฎีการคาดหวังของ Vroom ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำงานของบุคคลจะประเมินความเป็นไปได้ของผลที่บังเกิดขึ้นแล้ว จึงดำเนินการปฏิบัติที่ตนคาดหวังไว้ การจูงใจขึ้นอยู่กับการคาดหวังของมนุษย์ต่อผลที่เกิดขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย

เยาวลักษณ์ บัวขาวสุทธิกุล (2546) ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบุญญรักษ์วรานุสรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน โดยกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนบุญญรักษ์วรานุสรณ์ อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบการอ่านออกเสียงวิเคราะห์ด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ยร้อยละเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนทดลองกับหลังการทดลอง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนอ่านคล่อง ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 56.00 อ่านได้ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 56.00 การเว้นวรรคตอนถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 44.67 อ่านได้ชัดเจน (ตัว ร ล คำควบกล้ำ) คิดเป็นร้อยละ 73.33 ผลการประเมินการอ่านออกเสียงของนักเรียนหลังใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน กับ ก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 23.33

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการการสร้างชุดฝึกอ่านเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย

สุจิตรา ศรีนวล (2526) ได้สร้างแบบฝึกเสริมทักษะทางการฟังภาษาไทยสำหรับประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะทางการฟังวิชาภาษาไทยสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการฟังของนักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึก ค่าคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

นิรันดร สุขปริดา (2530) ได้ศึกษาอัตราความเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เฉลี่ยร้อยละ 53.33 นักเรียนมีความเข้าใจสูงได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90

วงศ์เดือน มีทรัพย์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง ครึ่งหนึ่งยังจำได้ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะ แบบทดสอบ แบบสอบถาม

ความพึงพอใจ ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพ 87.09/85.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แบบฝึกทักษะมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.74 และมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย โปรแกรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ชั้นปีที่ 2-4 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 121 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาที่มีปัญหาด้านการออกเสียงคำในภาษาไทย จำนวน 20 คน ซึ่งเลือกแบบเจาะจง เนื่องจากคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่มีคะแนนทดสอบการอ่านออกเสียงคำต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนทั้งหมด ถือเป็นกลุ่มที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกนักเรียนที่มีคะแนนตามเกณฑ์ดังกล่าว

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เบื้องต้นเพื่อคัดเลือก กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนทดสอบ การอ่านออกเสียงคำต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนทั้งหมด โดยเครื่องมือ มีลักษณะเป็นแบบ ฝีกทดสอบการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยจำนวน 3 ชุด ชุดละ 10 คำ คิดเป็นคะแนนเต็ม 60 คะแนน คือ

2.1 ชุดฝีกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยประกอบด้วยแบบฝีก 3 ชุด

2.1.1 ชุดที่ 1 การผัน “อักษรกลางประสมสระเสียงสั้น-ยาว”

กำ ป่า ดิ่ง กิวก้าว

แตนแต้น เกรรา แตรน แตร้น

แปร้น แปร้ง

2.1.2 ชุดที่ 2 การผัน “อักษรสูงประสมสระเสียงสั้น-ยาว”

ถ้อม ผึ่ง ข่า ซ้อม

ห่าม ผล่าม แถ้น ข่าน

แข่น ขล้า

2.1.3 ชุดที่ 3 การผัน “อักษรต่ำประสมสระเสียงสั้น-ยาว”

ม้าม คร้าน ไคว่ ซ้าม

แย้ม พร้ง พลิ่ง แวน

มรूंแย้ม

จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้นเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาด้านการออกเสียงคำในภาษาไทย โดยผู้วิจัยคัดเลือกจากกลุ่มประชากรจำนวน 121 คน เพื่อทดสอบการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยผลการเก็บข้อมูลพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จำนวน 121 คน สามารถทดสอบได้คะแนนมากกว่าร้อยละ 50 จำนวน 101 คน และนักศึกษาจำนวน 20 คนมีผลคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.2 ผู้วิจัยวิเคราะห์คำที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คนอ่านผิดเป็นส่วนใหญ่ พบว่า เป็นคำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ จากนั้นผู้วิจัยจึงสร้างแบบฝึกอ่านออกเสียงคำเน้นคำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ

3. ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

รวบรวมข้อมูลจากการสังเกตและทดสอบอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยจาก กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 121 คน ผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย พบว่า กลุ่มประชากร นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 101 คน สามารถสอบผ่านเกณฑ์คะแนนขั้นต่ำ 50 คะแนน และนักศึกษาจำนวน 20 คน ไม่ผ่านเกณฑ์คะแนนขั้นต่ำ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์คำที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง 20 คำอ่านผิดมากที่สุด พบว่า คำโดยส่วนใหญ่เป็นคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ เพื่อความชัดเจนของข้อมูลผู้วิจัยจึงดำเนินการทดสอบโดยคัดเลือกเฉพาะคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ ดังขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 สร้างแบบทดสอบการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับจำนวน 1 ชุดชุดละ 50 คำคำละ 2 คะแนน คิดเป็น 100 คะแนน โดยตัวอย่างคำดังกล่าวผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักศึกษาในโครงการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย จากนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ดังนี้

กำกร้าน	กร๊ะ	ปรั้า	ดร้า	
กรั้วกร้าว		แฮร์น	ขล้า	พลั้ง
แตร์นแต๊น		แก้งแก้ว	แปร์ริง	ผั้ง
พลั้ง	ขว้าน	สร้อย		แตร์น
แตร์น		ไคว่	ชรั๋น	แปร์น
หรั้ม	ผั้ง	แกล่น	แฮร์น	
มร้าม	คร้าม	ไข้ว	ชรั๋น	
แปร์น	แตร์ม	พรั้ง	แปล่น	
มรั้ง	แกร้ม	แปร์งแปร์	ดร้า	
กรั้วกร้าว	ปร้อป้อ	هنگห่ง่า	โตร์ริงเต็ริง	
กรู๊ดกร้าด	ปร้าปร้อ	กร้อ	ขล้อ	
คร้อ	คร้อม	คล้อยครู่	ขลู่	
ปล้อย	ปล้อม			

3.2 ทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ ในภาษาไทย (pre-test) โดยคำที่ปรากฏในแบบทดสอบเป็นคำที่มีความหมาย และไม่มี ความหมายเนื่องจากผู้วิจัยต้องการทดสอบความแม่นยำในเรื่องเสียงวรรณยุกต์ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ซึ่งจะต้องประกอบอาชีพครูภาษาไทยในอนาคต ทดสอบโดยการให้นักศึกษาอ่านทีละคน และผู้วิจัยจะสังเกตการอ่านออกเสียงจากแบบทดสอบ คำใดกลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงผิดผู้วิจัยจะวงกลมหรือทำเครื่องหมายไว้ที่คำนั้น และนับคะแนนเต็ม 100 คะแนน ผลปรากฏว่าคำที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คนอ่านผิดเป็นคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ

3.3 สร้างชุดฝึกเพื่อแก้ไขปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คนมีลักษณะการสับสนในรูปคำในแบบทดสอบซึ่งเป็นคำที่ไม่ปรากฏใช้ในภาษาไทย เมื่อกลุ่มตัวอย่างเจอรูปคำดังกล่าวทำให้ไม่สามารถผันเสียงได้ ผู้วิจัยจึงสร้างชุดฝึกเพื่อลดความสับสนในการอ่านคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ

3.4 นำชุดฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเป็นไปได้ในการใช้ชุดฝึกดังกล่าว ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเห็นสมควรให้นำชุดฝึกชุดนี้ไปแก้ไขปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ

3.5 จัดอบรมการใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับให้กลุ่มตัวอย่าง

3.6 ทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับหลังใช้ชุดฝึก(Post-test) โดยใช้แบบฝึกทดสอบชุดเดิมเพื่อสังเกตการเปลี่ยนแปลงด้านการอ่านของกลุ่มตัวอย่าง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 ใช้สถิติแบบบรรยายวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย \bar{x} และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) โดยคำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2550: 33)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ

\bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สูตรหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ

S.D. คือ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ คือ ผลรวมของคะแนนนักเรียนทุกคน

$\sum x^2$ คือ ผลรวมของคะแนนยกกำลังสองของนักศึกษาทุกคน

n คือ จำนวนนักเรียน

4.2 การหาค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยโดยการทดสอบคะแนนก่อนใช้และหลังใช้ชุดฝึก ดังนี้

การทดสอบคะแนนก่อนใช้และหลังใช้ชุดฝึกโดยใช้สูตร

t-test

$$t = \frac{\bar{X} - \mu}{\frac{s}{\sqrt{n}}}$$

เมื่อ t คือ ค่าประสิทธิภาพจากการคำนวณ (t-test)

\bar{X} คือ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน

μ คือ คะแนนเกณฑ์ที่กำหนด

S คือ ค่าความแปรปรวน

n คือ จำนวนนักศึกษา

4.3 การทดสอบสถิติแบบนอนพารามेटริก (Nonparametric Statistics) การทดสอบของโคลโมโกรอฟ-สมิร์นอฟ (Kolmogorove-Sminov One Sample test) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สูตรที่ใช้ในการคำนวณ

$$D = \text{Maximum } |F_O - F_E|$$

เมื่อ F_O คือ ความถี่สะสมของข้อมูลที่สังเกตได้ในรูปสัดส่วน

F_E คือ ความถี่สะสมของข้อมูลที่คาดหวังในรูปสัดส่วน

D คือ ผลต่างระหว่าง F_O กับ F_E ที่มีค่าสูงสุดโดยไม่คิดเครื่องหมาย

4.4 การวิเคราะห์เนื้อหา(Content analysis) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายที่ได้จากแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi structure)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อ ประเมินประสิทธิภาพ ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สงขลา กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษา ต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มี เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีลักษณะเป็นแบบทดสอบการอ่านออกเสียงจำนวน 1 ชุดโดยมีวิธีการเก็บ รวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยประกอบด้วยแบบฝึก 3 ชุด

1.1 ชุดที่ 1 การผัน “อักษรกลางประสมสระเสียงสั้น-ยาว” ตัวอย่าง

ก้า ป่า ดิ่ง กิวัก้าว

แต่นแต้น เกรรา แตรน แตร้น

แปร้น แปร้ง

1.2 ชุดที่ 2 การผัน “อักษรสูงประสมสระเสียงสั้น-ยาว”

ถ้อม ผึ่ง ข่า ซ้อม

ห่าม ผล่าม แถ้น ข่าน

แซ่น ขล้า

1.3 ชุดที่ 3 การผัน “อักษรต่ำประสมสระเสียงสั้น-ยาว”

ม้าม คร้าน ไคว่ ซ้าม

แย้ม พร้ง ปลั่ง แวน

มรूंง แยม

จากชุดฝึกดังกล่าวผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จำนวน 20 คน โดยมีคะแนนเต็ม 100 คะแนน พบว่า คำที่มีปัญหาในการออกเสียงของนักศึกษาโดยส่วนใหญ่จะเป็น คำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสร้างชุดฝึกทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง ก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 1ชุด ชุดละ 50คำคำละ 2 คะแนน รวม 100 คะแนน ผลปรากฏคะแนนดัง ตาราง

ลำดับ	ก่อนใช้แบบฝึก (100 คะแนน)	หลังใช้แบบฝึก (100 คะแนน)
1	36	76
2	40	70
3	32	78
4	32	76
5	42	78
6	32	86
7	30	78
8	36	74
9	34	80
10	34	72
11	36	78
12	44	76
13	40	70
14	42	80
15	42	78
16	40	76
17	42	76
18	32	74
19	32	74
20	36	64

ตารางที่ 1 : ผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

จากการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนเพื่อการตอบวัตถุประสงค์ โดยผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย
- ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์เรื่องการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยกับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50
- ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความคิดเห็นต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย

	จำนวน นักศึกษา	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าประสิทธิภาพ (t)
ก่อนใช้	20	100	36.7	4.41	-
หลังใช้	20	100	75.7	4.55	4.40

ตารางที่ 2 : คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนใช้และหลังใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย

จากตารางพบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังใช้ชุดฝึก (Posttest) โดยค่าควบล้างที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ คะแนนเต็ม 100 คะแนนเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการอ่านออกเสียง โดยการใช้สูตร t-test จากสมมติฐานว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังใช้ชุดฝึกดีกว่าก่อนใช้ชุดฝึกฯ ซึ่งผลจากการทดสอบเมื่อเปรียบเทียบค่า $t = 4.4$ และ $t.05 (19) = 1.729$ ดังนั้นค่า t ที่คำนวณได้มากกว่า 1.729 ยอมรับ H_1 คือ นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังใช้ชุดฝึกฯ ได้ดีกว่าก่อนใช้ชุดฝึกฯ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 และมีค่าเฉลี่ย 75.7 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.55

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50

จำนวนนักศึกษา	\bar{X}	S.D	คะแนนเกณฑ์	t
20	75.7	4.55	50	4.4

ตารางที่ 3 : ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังการใช้ชุดฝึกฯ

จากตารางพบว่า การทดสอบหลังใช้ชุดฝึกฯของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาจากกลุ่มตัวอย่าง 20 คน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 75.70 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์กับคะแนนสอบหลังใช้ชุดฝึกฯ พบว่า คะแนนสอบหลังใช้ชุดฝึกฯของนักศึกษาสูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 50

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

จำนวนนักศึกษา	ระดับความพึงพอใจ		
	น้อย	ปานกลาง	มาก
n = 20	0	2	18
F _o	0	0.10	0.9
F _o	0	0.10	1.00
F _e	0.33	0.33	0.33
F _e	0.33	0.66	0.99
F _o - F _e	0.33	0.56	0.01

ตารางที่ 4 : ความแตกต่างระหว่างความถี่สะสมที่สังเกตได้กับความถี่สะสมที่คาดหวัง

จากตารางเมื่อพิจารณา $|F_o - F_e|$ พบว่าค่า 0.56 มีความถี่มากที่สุด ดังนั้น $D = 0.56$ และเมื่อหาค่าวิกฤตของ D จากตารางที่ 14 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 และ $n = 20$ จะได้ค่า $D = 0.294$ (กานดา พูนลาภทวี, 2539 : 402) ซึ่งค่า D ที่คำนวณได้มากกว่าค่าวิกฤต ดังนั้นจึงยอมรับ H_1 แสดงว่าจำนวนนักศึกษามีความพึงพอใจต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยในแต่ละระดับแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความคิดเห็นต่อแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

จากการสัมภาษณ์นักศึกษสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย (เน้นคำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ) เพื่อศึกษาความคิดเห็นใน 2 ประเด็นหลักคือ ความยากง่ายของเนื้อหาในชุดฝึก พบว่า

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความยากง่ายของเนื้อหา

นักศึกษาสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นชุดฝึกเรื่อง การออกเสียงคำในภาษาไทยที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ ดังตัวอย่างข้อมูล

“รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงตามไตรยางศ์”

“รูปวรรณยุกต์ที่กำกับพยัญชนะไม่คุ้นเคย”

นักศึกษาสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นชุดฝึกเรื่อง การออกเสียงคำในภาษาไทยที่มีรูป
วรรณยุกต์กำกับ เป็นแบบฝึกที่เข้าใจง่าย ดังตัวอย่างข้อมูล

“เข้าใจรูปแบบการฝึกออกเสียงคำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่คุ้นเคยได้เป็นอย่างดี”

“เป็นแบบฝึกที่ดี ไม่ก่อให้เกิดความสับสนในการอ่าน”

“แบบฝึกทำให้เข้าใจการออกเสียงแต่ละคำได้ชัดเจน”

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาความสามารถในการอ่านโดยใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิภาพ ชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษา ต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สรุปผลการวิจัย

การเก็บข้อมูลเพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยสำหรับ นักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 โดยการใช้สูตร t-test ผลจากการทดสอบเมื่อเปรียบเทียบค่า $t = 4.4$ และ $t_{.05} (19) = 1.729$ ดังนั้นค่า t ที่คำนวณได้มากกว่า 1.729 ยอมรับ H_1 คือ นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังใช้ชุดฝึกฯ ได้ดีกว่าก่อนใช้ชุดฝึกฯ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 และมีค่าเฉลี่ย 75.7 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.55 ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสอดคล้องกับสมมติฐานว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังใช้ชุดฝึกฯ ได้ดีกว่าก่อนใช้ชุดฝึกฯ สำหรับ การเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับ นักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50 จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผลการทดสอบอ่านออกเสียงหลังใช้ชุดฝึกฯ ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 75.70 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์กับคะแนนสอบหลังใช้ชุดฝึกฯ พบว่า คะแนนสอบหลังใช้ชุดฝึกฯ ของนักศึกษาสูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 50 ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ และงานวิจัยฉบับนี้มีการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษา ต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยในแต่ละระดับ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

อภิปรายผล

การพัฒนาแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ครั้งนี้ พบว่า เบื้องต้นการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ขาดความถูกต้องชัดเจนเนื่องจากนักศึกษามีการสะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับความยากง่ายของคำที่ปรากฏในแบบทดสอบ โดยการสะท้อนผ่านแบบสอบถามความคิดเห็นซึ่งผู้วิจัยได้สำรวจ และผู้วิจัยมีการประเมินประสิทธิภาพชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย โดยการใช้สูตร t-test ผลจากการทดสอบตามที่กล่าวข้างต้นนั้นสะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยหลังใช้ชุดฝึกฯ ได้ดีกว่าก่อนใช้ชุดฝึกฯ ทั้งนี้อาจเพราะแบบฝึกดังกล่าวได้พัฒนาขึ้นเป็นระบบ และได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือทดสอบการอ่านออกเสียงอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้ ผนวกกับการใช้แบบฝึกดังกล่าวผู้วิจัยมีการอบรมทักษะการอ่านออกเสียงอันเป็นประโยชน์สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยซึ่งจะต้องประกอบอาชีพครูภาษาไทยต่อไปในอนาคต

นอกจากนี้งานวิจัยฉบับนี้ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 50 ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาสามารถทำคะแนนได้สูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 50 ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทั้งนี้อาจเพราะนักศึกษาผ่านการอบรมการใช้ชุดฝึก และมีความแม่นยำทางด้านทักษะการอ่านออกเสียงคำที่ไม่คุ้นเคยให้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น โดยการเก็บข้อมูลในงานวิจัยฉบับนี้นักศึกษาส่วนใหญ่มี ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย โดยการสำรวจความพึงพอใจในครั้งนี้ ผู้วิจัยสำรวจควบคู่กับแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับชุดฝึก พบว่า นักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกดังกล่าว เนื่องจากคำที่ผู้วิจัยนำมาทดสอบอ่านออกเสียงนั้นเป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างไม่คุ้นเคยเพราะเป็นคำที่สะกดไม่ตรงตามรูปวรรณยุกต์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเห็นคำในแบบทดสอบอาจทำให้เกิดความสับสนและอ่านออกเสียงผิด ซึ่งในกรณีดังกล่าวย่อมส่งผลต่อวิชาชีพครูภาษาไทยที่กำลังออกไปสอนลูกศิษย์ให้อ่านภาษาไทยออกและเขียนภาษาไทยได้ แต่เมื่อผู้วิจัยมีเทคนิคการอ่านออกเสียงที่ชัดเจนและถูกต้องทำให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คนมีความมั่นใจในการอ่านคำในภาษาไทยให้ถูกต้องเพื่อสานต่อสู่ศิษย์ในอนาคตได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ควรศึกษาเรื่อง แบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ปรากฏรูปวรรณยุกต์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย เพื่อสังเกตเปรียบเทียบผลการใช้แบบฝึกก่อน-หลังว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

บรรณานุกรม

- กาญจนา วัฒนาญ . การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา . กรุงเทพฯ ฯ : ธนพรการพิมพ์ . 2545.
- เกษรา ภัทรเดชไพศาล. กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านการเขียนคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- โกชัย สาริกบุตร. การสร้างความสามารถในการอ่าน. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์กลางเวียง. 2519.
- กำชัย ทองหล่อ . **หลักภาษาไทย** . กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์เจริญรัตน์การพิมพ์ , 2519 .
- ชนิษฐา แสงภักดี. **การใช้แบบฝึกพัฒนาการเขียนสรุปความจากบทร้อยแก้ว “พัฒนากุล” จังหวัดสระบุรี**.
 วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2540.
- จรรยาศักดิ์ บุญญาพิทักษ์. **เอกสารประกอบการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. สงขลา : คณะมนุษยศาสตร์
 และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. 2553.
- ชัยพร วิชชาวุธ. **ความจำมนุษย์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2520.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. **การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน**. เอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยี
 และสื่อสารการศึกษา หน่วยที่ 1-5. กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2337.
- ชาญชัย อาจันสมาจาร. **การบริหารการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ, 2540.
- ชูศรี วงศ์รัตน์ะ. **เทคนิคการเขียนเค้าโครงการวิจัย: แนวทางสู่ความสำเร็จ**. นนทบุรี: บริษัท
 ไทเนรมิตกิจ อินเทอร์เน็ต โปรเกรสซิฟ จำกัด. 2549.
- _____. **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 20. นนทบุรี: ไทเนรมิตกิจอินเทอร์เน็ต
 โปรเกรสซิฟ. 2550.
- นิภาพร วงษ์ศิลา. **การพัฒนาแบบฝึกหัดทักษะการสะกดคำยากวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่3 โรงเรียนบ้านนาโปใหญ่ – โคกสุวรรณ จังหวัดมุกดาหาร รายงานการ
 ค้นคว้าอิสระ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2543.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. “แนวการสร้างแบบฝึกสะกดคำยาก.” **สารพัฒนาหลักสูตร** 14, 121.
 (เมษายน-มิถุนายน 2538): 53 – 56.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. **ศิลปะการฟัง การอ่าน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิชาการ. 2525.
- ผจงวาด พูลแก้ว. **แบบฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น. 2547.

พรรณนิภา อ่อนแสง. “การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงควบกล้ำของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่น
ไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ
กระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกโรงเรียนนครไทยวิทยาคม
จังหวัดพิษณุโลก.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร, 2532.

พรรณนิ ชูทัย. จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิวัฒนาการพิมพ์, 2522.

พิสมัย พูลสุข และคณะ . รายงานผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาวิธีสอนและเทคนิคการสอนคำที่พูด
ไม่ชัดในบางคำสำหรับครูตำรวจตระเวนชายแดนที่เข้ารับการอบรมปี 2548. โครงการ
ส่งเสริมคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนโครงการพระราชดำริใน
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี . 2548 .

ราชบัณฑิตยสถาน . พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 . กรุงเทพฯ ฯ :สำนักพิมพ์นามมีบุ๊คส์ .
2546 .

ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น. 2538.

วรวิทย์ นิเทศศิลป์. สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 1. ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์ จำกัด. 2551.
วิชาการ, กรม. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์
การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด. 2552.

สนิท ตั้งทวี. ความรู้และทักษะทางภาษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2536.

สนิท สัตโยภาส. การสอนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ทิพย์อักษร, 2526.

สุจริต เพียรชอบ. การพัฒนาการสอนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

สุนันทา สุนทรประเสริฐ. การสร้างแบบฝึก. ชัยนาท: ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบกฎหมาย,
2543.

หน่วยศึกษานิเทศก์ , สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี . คู่มือการสอนฟัง – พูด ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 ชนกลุ่มน้อยในจังหวัดกาญจนบุรี . 2539 .

อุปกิตศิลปสาร , พระยา . หลักภาษาไทย . กรุงเทพฯ ฯ :บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด . 2524.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อกลุ่มตัวอย่างงานวิจัย

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย โปรแกรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

รายชื่อกลุ่มตัวอย่างงานวิจัย
นักศึกษาศาขวิชาภาษาไทย โปรแกรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 121 คน

ลำดับที่	ชื่อ	นามสกุล
1	นางสาวกนกวรรณ	จินตามณี
2	นางสาวกันยารัตน์	จันมา
3	นายเกียรติศักดิ์	แก้วสนิท
4	นางสาวจุฑามาศ	ชูไชยยัง
5	นางสาวณัฐธยา	บัวกำ
6	นางสาวณิชนาฏ	ดาลิน
7	นางสาวทิตยา	เกตุชาติ
8	นางสาวนันทิยา	คงเมือง
9	นางสาวนันทิวัน	มีทุม
10	นางสาวนาซีฮะห์	อิตรีชัย
11	นางสาวนารีรัตน์	อ่อนจิตต์
12	นางสาวปิ่นอนงค์	บัวบาลบุตร
13	นางสาวปิยธิดา	ทองพิจิตร
14	นางสาวปิยมาส	คูหามุข
15	นางสาวพัชรา	ชุมจันทร์
16	นางสาวพัชรภรณ์	ไหมเกตุ
17	นายพิชชาทร	ราชปักษิณ
18	นางสาวภารดี	ยงค์หนู
19	นางสาวไมซีเร๊ะห์	เจ๊ะตือเร๊ะ
20	นางสาวรุสมารีชา	อาแว
21	นางสาววรภรณ์	ไชยรักษ์
22	นางสาววิภาวรรณ	นุ่นนุ้ย
23	นางสาววิภาวี	คุณธรรม
24	นายวิษณุ	แชอิ่ง
25	นางสาวศิริประภา	ถาวรสุวรรณ

ลำดับที่	ชื่อ	นามสกุล
27	นางสาวสินีนาค	นवलสุวรรณ
28	นางสาวสุภัทรา	ชุมแก้ว
29	นางสาวสุมาลี	นวลศรี
30	นางสาวหุ้มแพร	จันธรรมรงค์
31	นางสาวไหมมู้น๊ะ	โตดดี
32	นางสาวอภิรดี	มุ่มสำ
33	นางสาวอลิษา	เพ็ชรรักษ์
34	นางสาวเกศินี	สาหมัด
35	นายกิติชัย	ไถ่เทียม
36	นางสาวเกตุสุดา	สวยงาม
37	นางสาวจันทิมา	พุทธรักษา
38	นางสาวจิรวรรณ	สังข์แก้ว
39	นางสาวจุฑาลักษณ์	เหล่าคนคำ
40	นางสาวจตุติพร	สมจริง
41	นางสาวชนิดา	ทิพวารี
42	นางสาวชลิตา	เพชรแก้ว
43	นางสาวชนิดา	สามเมือง
44	นางสาวชูพียา	ป้อโต
45	นางสาวฐิติมา	ประกอบกาย
46	นางสาวณัฐภรณ์	แสงดำ
47	นายณัฐพงศ์	บัวคง
48	นายธีรวัฒน์	จู่เส้น
49	นางสาวธารรัตน์	ศรีสุวรรณ
50	นางสาวนุ๋นนิจ	ถาวรรัตน์
51	นางสาวนุรไอนี	เง้าะมุข
52	นางสาวมณฑิตาพรรณ	บัลลังค์
53	นางสาวเนตรชนก	สหะวิริยะ
54	นางสาวนิรมล	อัปญา
55	นางสาวนือร	ชูเท้า

ลำดับที่	ชื่อ	นามสกุล
56	นางสาวปิยนุช	เพชรศรีเมือง
57	นางสาวปรียานุช	เอียดปราบ
58	นางสาวปรัชญานันท์	ไชยหล่อ
59	นางสาวภวตรี	แข่งชื่อ
60	นายมีชัย	พรหมนิมิตร
61	นางสาวยุวดี	สังฆะโต
62	นางสาวรวิภา	สังข์รักษ์
63	นางสาวรัญญา	คุ้มครอง
64	นางสาวรัญญา	สายนาค
65	นางสาวรวิษา	หมาดฉิม
66	นางสาววรรณิสา	เพชรจันทร์
67	นางสาวศิริวรรณ	ไชยภูมิ
68	นางสาวศิริราณี	หมัดเสฟ
69	นางสาวสาธิตา	แห้ว่อง
70	นางสาวสุไพลลา	หมื่นหวัง
71	นางสาวสุกัลยา	รอดรวรรัตน์
72	นางสาวโสภภาพรรณ	ภูขันเงิน
73	นางสาวสุดารัตน์	สงคง
74	นางสาวหนึ่งฤทัย	สว่างแจ่มใส
75	นางสาวไหมกาไสม	เต็นนุ้ย
76	นางสาวอามีเนาะ	โไซมะ
77	นางสาวอารีรักษ์	ทองคง
78	นางสาวอรวรรณ	ทิพย์กมลศาสตร์
79	นายอรรถพล	เสียงเลิศ
80	นางสาวอังคณา	เกิดพุ่ม
81	นางสาวอามัล	กะเต็ง
82	นางสาวสุสนา	อาลี
83	นางสาวนาซีเราะห์	น้อยทับทิม
84	นางสาวกนกวรรณ	พรหมทัศน์

ลำดับที่	ชื่อ	นามสกุล
85	นางสาวกฤติยา	แสงแก้ว
86	นางสาวกิตติญา	เจ๊ะหะระ
87	นางสาวจิราภรณ์	นะนุ้ย
88	นางสาวชัชฎาพร	สุขทอง
89	นางสาวชนม์นิภา	ศรีทองมา
90	นางสาวชิตชนก	มีชู
91	นางสาวชุตีมา	แก้วมณี
92	นางสาวชากีนา	มะหะจิ
93	นางสาวซารีณี	ราชขำรอง
94	นางสาวชาลีณี	ป้อราเฮง
95	นางสาวชูฮายลา	อุเซ็ง
96	นางสาวเซาติะ	โต๊ะยูโซ๊ะ
97	นางสาวธัญลักษณ์	สุกแปะเง้า
98	นางสาวทิพวรรณ	มอนอง
99	นายธีระพล	พรหมเจียม
100	นางสาวนาซีดา	ปูเต๊ะ
101	นางสาวนาซีเราะห์	ตันหยงมือ
102	นางสาวนุรชากีลา	ยามา
103	นางสาวนุรอิมาน	เจอะอาแว
104	นางสาวนุสรรา	เกาะกลาง
105	นางสาวนุรุลฮูดา	ยะสี๊ะ
106	นางสาวนูลีดา	เซะบากอ
107	นางสาวปวันรัตน์	สักหวาน
108	นางสาวปัทมา	ศรีอินทร์
109	นางสาวไปรยพัชร์	เพ็งอุบล
110	นางสาวเพ็ญนภา	เพ็ชรจินดา
111	นางสาวณปภัช	เกิดป้อม
112	นางสาวฟาตีฮ๊ะ	มะดิง
113	นางสาวภาวณา	สุวรรณพุทธรัก

ลำดับที่	ชื่อ	นามสกุล
114	นางสาวยุวดี	เอียดทุ่งคา
115	นางสาวรอฮานา	หมะเด
116	นางสาวรุจิรา	คล้ายรอด
117	นางสาววนิดา	นิลวัตร
118	นางสาววิสรา	หว่าพ่าย
119	นางสาววัลภา	แก้วสุกใส
120	นางสาววัลลีย์	เมืองสวัสดิ์
121	นางสาววัลย์พร	พินโท

ภาคผนวก ข

**ผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา**

ผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ลำดับ	ชื่อ	สกุล	ก่อนใช้แบบฝึก (100 คะแนน)	หลังใช้แบบฝึก (40 คะแนน)
1	นางสาวกนกวรรณ	จินตามณี	36	76
2	นางสาวกัญยรัตน์	จันมา	40	70
3	นายเกียรติศักดิ์	แก้วสนิท	32	78
4	นางสาวจุฑามาศ	ชูไชยยัง	32	76
5	นางสาวนาวิรัตน์	อ่อนจิตต์	42	78
6	นางสาวปิ่นอนงค์	บัวบาลบุตร	32	86
7	นางสาวปิยธิดา	ทองพิจิตร	30	78
8	นางสาวปิยมาศ	คูหา मुख	36	74
9	นางสาวพัชรา	ชุมจันทร์	34	80
10	นางสาวพัชราภรณ์	ไหมเกตุ	34	72
11	นายพิชชาทร	ราชปักษิน	36	78
12	นางสาวภารดี	ยงค์หนู	44	76
13	นางสาวไมซีเรื้อะห์	เจ๊ะตือเรื้อะ	40	70
14	นางสาวรุสมาริษา	อาแว	42	80
15	นางสาววรารภรณ์	ไชยรักษ์	42	78
16	นางสาวอลิษา	เพ็ชรรักษ์	40	76
17	นางสาวเกศินี	สาหมัด	42	76
18	นายกิติชัย	ไถเหยี่ยม	32	74
19	นางสาวเกตุสุดา	สวยาม	32	74
20	นางสาวจิรวรรณ	สังข์แก้ว	36	64

ภาคผนวก ค

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบทดสอบการอ่านออกเสียง

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยประกอบด้วยแบบฝึก 3 ชุด

ชุดที่ 1 การผัน “อักษรกลางประสมสระเสียงสั้น-ยาว” ตัวอย่าง
 ก้า ป่า ดิ่ง กี้ก้าว
 แตนแต้น เกรา แทรน แตร้น
 แปร้น แปร้ง

ชุดที่ 2 การผัน “อักษรสูงประสมสระเสียงสั้น-ยาว”
 ถ้อม ผึ่ง ข่า ซ้อม

ห่าม ผล่าม แถ้น ข่าน
 แข่น ขล้า

ชุดที่ 3 การผัน “อักษรต่ำประสมสระเสียงสั้น-ยาว”
 ม้าม คร้าน ไคว่ ซ้าม

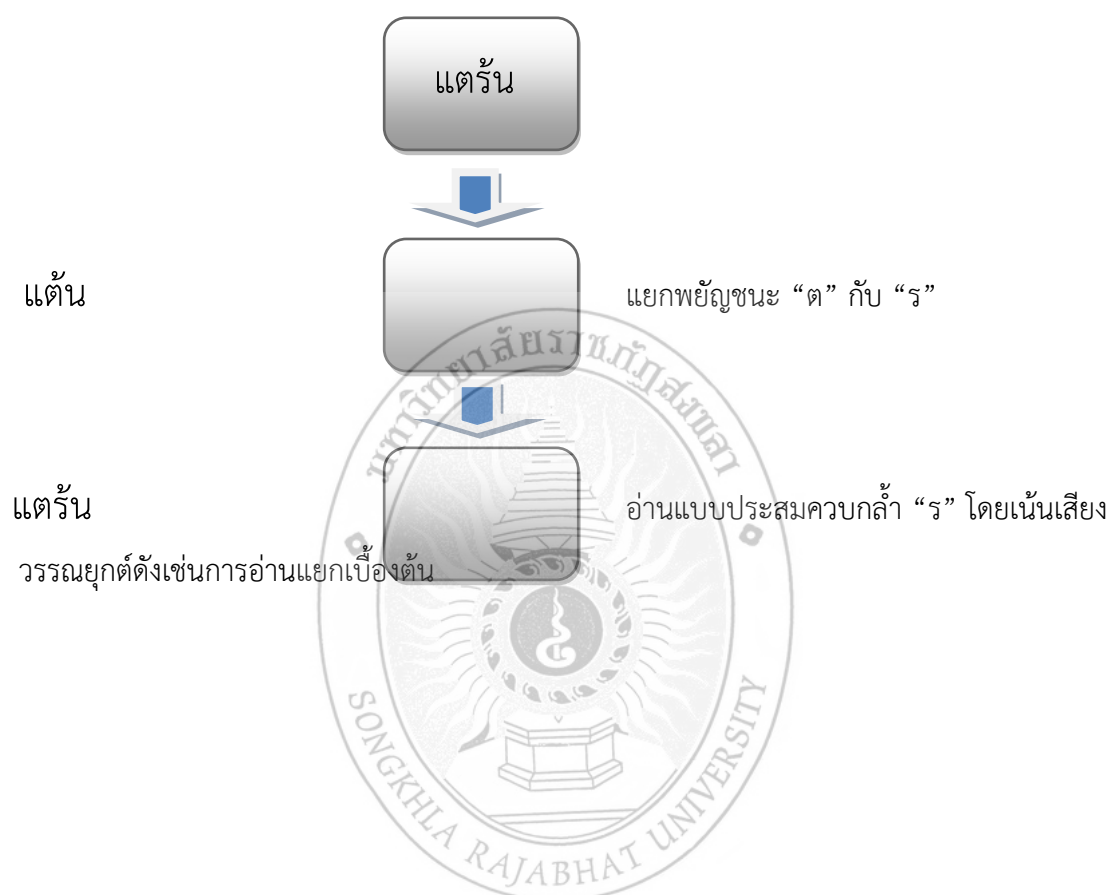
แย้ม พริง พลิ่ง แวน
 มรูง แยม

ชุดฝึกทดสอบการอ่านออกเสียงควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ

คำอธิบาย : นักศึกษาอ่านออกเสียงควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับโดยการแยกพยัญชนะควบกล้ำให้อยู่ในรูปพยัญชนะเดี่ยว จากนั้นให้นักศึกษาลองฝึกอ่านประสมกับรูปวรรณยุกต์ที่กำกับในคำดังกล่าว ดังนี้

ตัวอย่าง

ชุดฝึกทดสอบการอ่านออกเสียงควบกล้ำที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ
จำนวน 1 ชุดชุดละ 50 คำ

	กำกร้าน	กรี๊ยะ	ปรั๊า	ดรั๊า
กริ้วกร้าว		แซร่น	ขล่ำ	พลั้ง
แตร์นแต๊น		เก็งแกร์	แปร้ง	ผรัง
พลั้ง		ขร้าน	สร้อย	แตร์น
	แตร์น	ไคว	ชร้อน	แปร้น
หริ่ม		ผรัง	เถลั่น	แซร์น
มร้าม		คร้าม	ไขว้	ชรื่น
แปร้น		แตร์ม	พริ้ง	แปล่น
มรุ้ง		แกร์ม	แปร้งแปร์	ดรั๊า
กร้าวกร้าว ปร้อป้อ			هنگห่ง	โตร์งเต็รง
กรู๊ดกร้าด ปรั๊าปรั๊อ กร้อ ขลื้อ				
คร้อ คร้อม คล้อยครู่ ขลู่				
ปล้อย ปล้อม				

ภาคผนวก ง

ภาพการจัดอบรม

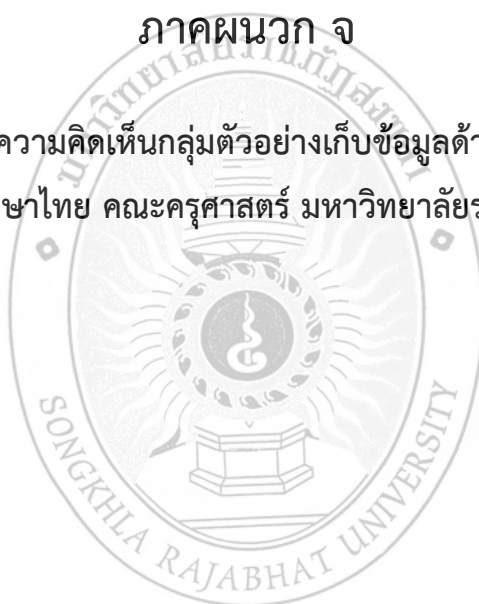

ภาพการจัดอบรมการใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียง

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามความคิดเห็นกลุ่มตัวอย่างเก็บข้อมูลด้านการออกเสียง
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

**แบบสอบถามความคิดเห็นกลุ่มตัวอย่างเก็บข้อมูลด้านการออกเสียง
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา**

วัตถุประสงค์

เพื่อรวบรวมข้อมูลไปใช้แก้ปัญหาการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

คำชี้แจง

ขอความร่วมมือให้ นักศึกษา แสดงความคิดเห็นจากประสบการณ์ของ นักศึกษา ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

๑. ปัญหาที่นักศึกษาพบในการชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยมีอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

2. ข้อเสนอแนะของ นักศึกษาต่อแบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณสำหรับข้อมูล

ภาคผนวก ฉ

แบบสอบถามความพึงพอใจชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักศึกษา
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

แบบสอบถามความพึงพอใจชุดฝึกการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักศึกษา
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

คำชี้แจง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความพึงพอใจ

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ		
	น้อย	ปานกลาง	มาก
ความพึงพอใจหลังใช้ชุดฝึก การอ่านออกเสียงคำใน ภาษาไทย			

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล นางสาว นิตาริน จุลวรรณ
ที่อยู่ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2550 สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา

พ.ศ. 2554 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์

มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2554 อาจารย์พิเศษสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี

พ.ศ. 2556 พนักงานมหาวิทยาลัย สังกัดสาขาภาษาไทย คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จังหวัดสงขลา

